

Pouťník

Časopis Brněnských Unitářů 7/199 - 22 - VI.

POUTNÍK

časopis brněnských unitářů

OBSAH čísla 7/99 - 22 - VI.

1. N.F.Čapek: Unitáři a vánoce.....str. 1
  2. Blahopřání k narozeninám v měsíci.....2
  3. Ujímejte se jedni druhých..... 3
  4. Br.Dr.Houser:Štědrý večer - Svatá noc 4
  5. J.Plotěná: Hnutí českých bratří (Jan Kalenec, okračování).....5
  6. Miloš Mikota: Z historie (českého)unitářství 11
  7. Kahlil Gibran: Ježíš - syn člověka..... 13
  8. Miloš Mikota: Umění dávat.....15
  9. Zásady pokrokového člověka 19
  10. Zamyšlení ke konci roku 20
  11. Dobrá věc se podařila (pomník TGM) 21
  12. Jak bude pomník TGM vypadat.....22
  13. Vánoční předsevzetí a meditace 23
  14. Redakční oznámení 24
  15. Na lehčí notečku (na Silvestra trochu humoru).....25
- Toto číslo vychází koncem listopadu 1999.

Připravila je redakční rada: Rev.Jarmila Plotěná, Dr. Bohumil Houser, Rev. Miloš Mikota s bratrem Jindřichem Lorenzem.

Rukopisy svých příspěvků zasílejte na adresu:

Rev. Jarmila Plotěná
redakce časopisu POUTNÍK
Štefanikova 1219
664 51 Šlapanice

Každý nechť kráčí CESTOU

*od věků mu danou a jestli setkáme se
na cestách, podejme si ruce
a růzností nechme stranou,
vždyť jediný je cíl
nám od kořenů dán.*

Rev.Jarmila Plotěná

UNITÁŘI A VÁNOCE

N. F. Čapek (1922)

Dnes je už všeobecný fakt, že vánoce nejsou křesťanského původu. Není znám ani rok, ani měsíc, ani den narození Ježíše. Vánoce jsou pokračováním pohanské slavnosti slunovratu.

Starým zvykům a symbolům dáváme nový smysl. My tedy říkáme, že Bůh nemá (jen) jednoho syna, ale že každý člověk je božím synem a boží dcerou, a to buď vědomě anebo nevědomě. Buď je ještě dítětem ztraceným na bludných cestách, nebo si je vědom svého božského původu a poslání.

Duch vánoc v našem pojetí je tedy objevení Boha v člověku. Tím není řečeno, že každý člověk se všim všudy, jaký je a co dělá, je bohem nebo že představuje boha. Právě ti, kteří nám vytýkají, že člověka příliš zbožňujeme, bývají k tomu nejméně oprávněni, povážíme-li, co oni zbožňují a co vše dělají, aby lidé Boha viděli ve dřevu, ve zlatě, v lesklých tretkách - a jak málo dělají, aby ho viděli v člověku.

Nejvíce božského je v dítěti. Snad proto řekl Ježíš: „Nebudete-li jako děti...“. A nejdokonaleji, pokud se lidstva týká, představili nám své božství Ježíš a z českého národa Chelčický, Hus, Komenský ...

My jen učíme lidi objeovat božství, kdekoli se vyskytne. Přáli bychom si, aby celý svět se změnil, aby všem bylo dobře...

Dokud to vše nebude, a protože my nestačíme sami všechno změnit, chceme alespoň na svém úseku a podle svých sil k tomu pracovat, aby lidé byli lidmi a vánoční duch, aby se stal duchem všeho lidstva.

Blahopřejeme
všem našim členům a přátelům
BRNĚNSKÉ
UNITARIE,
kteří se narodili v prosinci

- 7.12. Miloslava Zídková
9.12. Drahomíra Hanzlová
Jiří Zeman
10.12. Běla Máčalová
16.12. Anna Dvořáková
19.12. Ing. Marie Podrábská
25.12. Anďela Hrozová, Blansko
Dana Salajková
27.12. Anežka Veverová

V prosinci nás opustili tito členové nebo
význačné osobnosti:

- 5.12.1988 + Anežka Dubská, čl. ÚSS (84)
12.12.1952 + akademik Bedřich Hrozný, (73),
orientalista, rozluštil jazyk Chetitů
a maloasijské písmo obrázkové
12.12.1986 + Božena Krátká (66)
27.12.1964 + Dr. Karel J. Hašpl, přednosta
ústř. duchovní správy českých unitářů (60)
27.12.+ 1996 Olga Havlová, (63) lmanželka
prezidenta Václava Havla
28.12 + 1988 Marie Chatrná, členka OUB (48)
31.12.1989 + Marie Orálková, (93) maminka
sestry Nataši Hájkové

Ujímejte se jedni druhých

■ *Setkáš-li se s člověkem, vezmi jej vážně, ale ne tak, aby měl pocit, že tě obtěžuje. Tak mu nejlíp pomůž.*

■ *Starej se především o vlastní duši. Pozorně, trpělivě a citlivě zkoumej, co pro ni můžeš udělat, a dělej to vytrvale a jak nejlíp umíš. Teprve potom se odvažuj udělat něco pro duše ostatních lidí.*

■ *Nepřibližuj se druhému člověku v jeho starostech příliš, abys jím nemanipuloval a neutilizoval jej. Ponech mu prostor a svobodu k hledání vlastního rozhodnutí a k jeho uskutečnění.*

■ *Nechovej se vůči druhému člověku s příliš velkým odstupem; aby se necítil být osamocený. Poskytni mu přichylnost, teplo a porozumění, které potřebuje, aby mohl žít a jít svou cestou.*

■ *Zůstaň sám sebou. Jasně a pokorně to dávej najevo. Mluv od plic, co na srdci, to na jazyku. Vzepři se, když to je třeba. Vyžaduj to i od ostatních a dodávej jim odvahy, když s tebou nesouhlasí. Je lepší být sám sebou, než se pokoušet dát všem za pravdu.*

■ *Chceš-li někomu dát najevo, že ho chápeš a že jej chceš potěšit, pohlédni do svého nitra, jak to v něm vypadá, a řekni mu to. Vystřihuj se zbožných frází, zdůrazňování Boží velikosti. Raději pohovoř o chudobě své víry.*

■ *Dopřej si trápení nad vlastními chybami, oplakej je a odpusť si, abys mohl znovu začít.*

■ *Neurčuj si ve svém srdci vyšší cíle, než jaké dovoluje skutečnost. Raději hleď na to, co potřebuješ zde a nyní k životu, ke štěstí a k tomu, abys byl s lidmi zadobře, a na to, co potřebují ostatní, aby dosáhli téhož.*

■ *V péči o svou duši a o duše těch ostatních postupuj vědomě malými, jednotlivými kroky, abys nesešel z cesty. Kdo dělá příliš velké kroky a příliš mnoho kroků najednou, ten se musí často vracet.*

■ *Ber vážně malé radosti všedního dne, jestliže tě cestou potkají. Raduj se z nich. Ta velká radost z dosažení cíle ti určitě neunikne.*

■ *S Bohem se můžeš dohadovat, můžeš jej obviňovat, chválit jej a děkovat mu. Nikdy však nezapomeň, že Bůh pro tebe neudělá nic z toho, co můžeš udělat sám.*

(Z výroků při jubilejních bohoslužbách duchovní péče prostřednictvím telefonu – „Na drátě“ v Krefeldu, přeložil JŠp)

Bohumil Houser:

Štědrý večer.

Narodil se Kristus Pán
Jošua ben Josef Spasitel,
majetek neměl a v chlévě spal,
dech zvířátek jej zahříval.

Mysl čistá Christos je,
jak narodit se může mně?
Křesťanům bdělým mezi pohary
je každý okamžik drahý!

Všichni se baví, sklenice zvoní,
talíře řinčí i přibory,
šum hororů v uších zní,
vždyť je to NEKLID vánoční!

Z čeho se radují hosté dnes,
z tabulí plných cívů dřev,
střeva a žaludek v úzkosti
strach zírá z rybích kostí.

Svatá noc

Švatá noc, tichá noc,
andělé sestupují k zemi,
svatost vdechují do Vánoc,
do stádků, kde radost není.

Posvěcen měsícem padá sněh bílý,
očistu přináší nečistě zemi,
zářícím úplňkem bytosti sílí,
znovu se přece dnes narodily.

Má mysl vánoční v údivu hledí
vločky jak padají z nebeských sfér,
vítr se v závějích lehce brodí.

Osvětlen lunou celý svět se mění,
přijal přec pravidla karmických her,
utrpením nás všechny osvobodí.

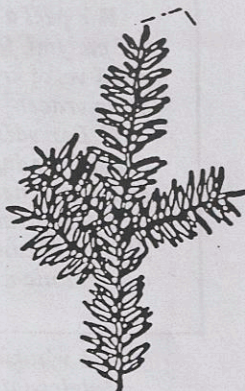
Jak mohou slavit, co se nekoná,
jak zcela jinak vše dopadne,
až roztrhne se opona,
nafouklá, bublina se rozpadne.

Vy věřící duše - muži víry,
připijte si na Štědrý den
v reklamě obdívajte nahé uplry
nevíte jistě, že je to sen?

Špinavá mysl očistit se musí,
rovněž špinavý vzduch, co nás dusí,
kalný tok nemocných řek
to je zdroj bolesti - náš nálek!

Vždyť je to jediné naše vlna,
že celá matka Země je znečištěna
vzpíná ruce své k Duchu Svatému,
aby zachránil chátu šlechetných aktérů.

Kosmická mysl v dobroť své,
smíhuj se proto v lásce nadčasové
nad geneticky parazitujícími plevelem,
nezažehni své hrozné světilo jaderné!

Jaemila Plotěná:

HNUTÍ ČESKÝCH BRATŘÍ

JAN KALENEC - pokračování

Oznámení, že „radikální strana chystá ozbrojený odpor“ zavdalo příčinu ke schválení nových článků v počtu šestadvaceti bodů, kterými se přikazovalo, aby všichni zachovávali církevní zvyklosti, mše, posty, podávání těla a krve Páně a aby netolerovali pikarty, kteří byli křtěni nebo oddáni svými duchovními. Takoví mají být označováni cejchy a z města vyvedeni. Byly zakázány veškeré tajné schůze a prodej kacířských traktátů pod trestem ztráty hrdla.

V tomto smyslu se ihned činilo opatření. Měšťané byli předvoláváni a museli slíbit, že budou zachovávat oněch šestadvacet bodů. Byli také nuceni zodpovídat se z víry. Jména těch, jejichž odpovědi vyhovovaly, byla zapsána do seznamu. Takto bylo zaznamenáno 1 868 jmen. Kdo nevyzval víru, musel opustit Prahu, při čemž u „těžkých případů“ předcházelo označení cejchem.

Akce zprvu začala ve Větším městě pražském, avšak byla následována od malostranských. Zde se nezbavili konšelů nařčených z pikartství, ale konšelé se dali zastrašit a přizpůsobili se poměrům. Hon na kacíře mohl zdárně proběhnout. Hlavními „lidovými“ aktéry byli někdejší kazatelé, toho času přísežní starší obecní Bartoš Nožír a Vít Zelí. Jejich přičiněním byli jinověřící sousedé oloupeni a vyhnáni z města. Jiní, kterým hrozilo pronásledování, se zachránili útekem. (44)

Kalenec, tou dobou duchovní a mistr své skupiny bratří a sester Malé stránky, z Prahy neodešel. Byl také v listopadu nebo v prosinci roku 1524 zatčen a uvězněn. Je pravděpodobné, že vzbudil podezření již dávno před tím. Svědčí o tom zpráva, že po návratu nejvyššího hejtmana a králova zástupce knížete minstrberského Karla při výslechu obou stran 21. listopadu bylo zjištěno, že konzervativní strana, to jest Jan Pašek, konšelé a hradní kněží, žalovala na uvězněné pikarty a luterány. Nikoli však jmenovitě. Mnohé žaloby se, podle dochovaného pramene, netýkaly vůbec vězňů, ale „zcela jiných lidí, Kalence a lidí náhodných. (45) Hovoří se zde tedy o Janu Kalencovi, jako kdyby byl již dříve znám svým „kacířským“ postojem.

V období od lednového sněmu v Karlově koleji do perzekucí více než rok shromažďoval ve svém domě na malostranském předměstí v Újezdě přátele, domácí služebnictvo a některé i zámožnější svobodomyšlné Pražany, kázal jim a podával Večeři Páně „pod obojí“ v dřevěném kalichu.. Tak se těžiště činnosti Malé stránky, které bylo hlavně na prácheňsku, přeneslo do Prahy. To ovšem nemohlo uniknout pozornosti slídilů, zejména proto, že Malá stránka odštěpená od Jednoty bratrské byla svobodomyšlnější, v duchovním životě přísnější a tedy „více kacířská“ ve své době než vlastní Jednota. Po krátkém soudním řízení dali konšelé Kalence přivést k pranýři, kde byl zmrskán a na tváři zohaven cejchem. Zároveň s ním byl potrestán malířský tovaryš Ludvík, (47) zřejmě původem Němec. Oba pak vyvedli za městskou bránu. V případě Ludvíka nevíme, zda šlo o spoluvěrce či žáka Kalence nebo někoho jiného či shodou okolností společně s Kalencem trestaného Pražana, jenž nesplnil podmínky některého bodu nových článků. (46)

Aniž by dbal na bolest, hned za branou začal Kalenec kázat shromážděnému davu. Jeho přátelé mu na cestu poskytli poeníze, ale on je přímo na místě rozdal chudým, rozloučil se a zamířil východním směrem. Všechny zprávy o této perzekuci shodně popisují jeho

jednání jako způsoby člověka, který je připraven na těžkosti a nepohodu a který bez lítosti přijímá od života všechno, co mu přináší. Zdá se, že toto je jedna z typických vlastností Jana Kalence.

Kalenec pak odešel na Moravu a zůstal v městečku Letovicích. Je pravděpodobné, že nikoli sám, ale že s ním opustila Prahu i část jeho skupiny, případně manželka a děti, o nichž se ovšem prameny nezmiňují. Trest, jehož se mu dostalo, byl za vzniklé situace nápadně mírný. Uvědomíme-li si, že Kalenec působil jako duchovní vůdce organizované skupiny, že v jeho domě se zakázaná shromáždění konala a že sám byl autorem nejméně dvou ostrých polemických spisů a už dříve byl pověstným heretikem, musí mít samo o sobě jeho mírnější potrestání nějaký důvod. Je možné, že vzhledem k jeho časnému uvěznění (již v listopadu nebo počátkem prosince) spadala jeho perzekuce do ještě ne zcela vyhocených poměrů. Nedlouho po té se atmosféra v Praze začala prudce zhoršovat a za dva roky na to vzplály první hranice. (47)

Nabízí se pak i odpověď poukazující na význam a váženost osobnosti Jana Kalence. Lze dokonce předpokládat, že ani nejkonzervativnější strana si při své zběhlosti v politickém jednání nemohla dovolit tvrdší postup proti oblíbenému duchovnímu vůdci, aniž by se vyhnula vlně nesouhlasu početných či vlivných lidí. Ve prospěch této úvahy hovoří i skutečnost, že Kalenec po vypovězení z Prahy odešel na moravskou půdu již předem připravenou. K jeho příznivcům a ochráncům zde náleželi představitelé hlavní linie rodu Černohorských - patronka Jednoty bratrské Marta z Boskovic, její synovec nejvyšší hejtman moravský Kryštof z Boskovic, pradědeček proslulého Karla Staršího ze Žerotína a rovněž vnuk Kryštofa Václav, zvaný Třebovský, který více než Kalenec byl přítelem Delfina. (48).

Zatím v Praze začalo velké pronásledování všech nařčených z bludů. Na koho z řemeslníků nebo obchodníků padlo sebemenší podezření, byl udán u svého cechu a cechmistry mu zapověděli provozovat jeho živnost a předali jej konzistoži, aby se zodpovídal zesvé víry. Musel pak svoje názory odvolat, což se dělo veřejně a

potupným způsobem za přítomnosti administrátora u oltáře Týnského kostela. Kdo se tomu nepodrobil, byl nucen se odstěhovat z města. I když se veřejně kál, bylo ještě na vůli konšelů, zda směl v Praze zůstat. V kladném případě skládal znovu měšťanský slib a zavazoval se k zachování a obhajování artikulů. Tím byla otevřena brána všemu zlu nastřádanému v lidském podvědomí, totiž k soukromé pomstě, udávání z nejmenších příčin, donašečství a nejvíce k úplatkům, za které se administrátor Cahera a ostatní z konzistoře i konšelé dávali ovlivnit k promíjení trestu. (49)

Nejhorším výsledkem celé akce, jako ostatně v dějinách vždy za podobných situací, bylo maření lidských životů pro víru a náboženství. Tyto nejcennější dary ducha, určené k tomu, aby vedly člověka k moudrosti a vyrovnanosti, nabyly převrácené podoby a začaly vystupovat jako hrůzný fenomén. Tak každá vznešená idea, zneužitá k opačným cílům, než k jakým byla určena, dohání nakonec společnost, která toto dovolila, k paradoxům.

Pro celkovou atmosféru bylo tehdy typické, že právě o vánocích, a svátcích lidí dobré vůle, byli Pražané poháněni ke zpovědím a zde tázáni na pikarty a jejich údajné spiknutí proti Paškovi, Caherovi a jiným, kteří tehdy ovládali toto město. Obchůzky konzervativních kněží a laiků pak pokračovaly ještě dále.

Přihlásit se ke zpovědi odmítla paní Klára ze Zbirohu, Marta Poříčská (50), Mikuláš Vřetenář a jiní. Klára byla zámožná vdova, asi šedesátiletá, které patřil bohatý dům řečený „Na Zbiroze“, naproti kláštera sv. Kateřiny. Stejně starý Mikuláš Vřetenář (51) působil jako duchovní Malé Stránky. Po vyzvání ke zpovědi odpověděli, že je to věc svědomí, tedy dobrovolná. Byli udáni administrátorovi a vzati do těžkého žaláře. Na radnici je potom konšelé vyslýchali z víry ve svátost oltářní a Madonu. Mikuláš a Klára zemřeli pak 14. prosince 1526 na hranici. Další sestru z okruhu Kalencových přátel Martu z domu Madírkova na Poříčí upálili 4. prosince následujícího roku. Kalencův dřevěný kalich byl za ní hozen do ohně.

Všechny důležité události, zvláště takové, které měly zvlášť účinně zapůsobit, jako trestáním odsouzených a popravy, se odehrávaly přímo před zraky obyvatel, což nebylo žádnou pražskou zvláštností. Také v jiných městech civilizovaného světa bylo možno ještě dlouho vidět podobnou scénu: Na pranýř nebo k exekuci vedený odsouzenec a kolem shromážděný dav, hltající svým instinktem zvířete každý výkřik a každý záchvěv bolesti. Napětí před popravou, nezúčastněné a nesoucité, napětí jako druh zábavy, neškodná podívaná opatrných měšťanů, jejichž davová duše, sotvaže početností trošku zhoustne, dychtivě čte znak po znaku archetypy odvrácené strany člověka.

Avšak pro nemnohé se stala některá z obětí poprav alespoň na krátký čas hrdinou polozapomenutých snů o svatosti a odvaze zvláště, když odsouzený statečně trpěl pro víru, ať už byla jakákoli. Pevnost při tortuře a poslední slova upálených se začala po Praze přetřásat a citlivé nervy města už začaly tkát slabou osnovu veřejné minky.

Tak se po Praze proslýchalo, že vdova Klára a Mikuláš Vřetenář vypovídali, že patří ke Kalencovým žákům, že svého bratra mají za mučedníka pravdy, na němž spočívá milost boží a děkují mu za poznání Kristovy oběti. Byl také znám smutný příběh bratra Mikuláše z jeho dětství a jeho varování před zvrácenou výchovou nehodných kněží. Také paní Marta Poříčská proslula statečností. Byla vyslýchána od profesorů v koleji a na všechny otázky nebojácně odpovídala a ještě své trýznitele kárala za jejich bláhovost. Oznamovala, že dříve než byla odvedena na radnici, připravila si dlouhé roucho, jaké se obléká odsouzeným, protože je rozhodnuta zemřít za své přesvědčení. A když biřic u hranice vyvolával, že Marta bude upálena za svoje rouhání se svátostem, zvolala: „Není tak. Ale proto jsem odsouzena, že jsem k libosti kněží vyznati nechtěla, že Kristus je obsažen ve svátosti s kostmi, vlasy a žilami.“ (52)

Zachovala se také jména některých zastánců odsouzených, jako na př. mladého rytíře Hynka Perknovského z Turnova, který Mikulášovi a Kláře, když se ubírali Celetnou ulicí k popravišti, schvaloval jejich

víru a byl za to uvězněn a teprve po větších těžkostech propuštěn. Jiní Pražané zase doufali v královu milost. To bylo osudné panu Jiřímu Lopatskému, jednomu z vypovězených podobně jako Kalenec. Lopatský uvěřil pověsti, že přišel královský příkaz, že se panovníkovi takové zacházení s lidmi nelíbí a že se vypovězení mají vrátit.

Jak píše Jan Amos Komenský v „Hystorii o těžkých protivenstvích“, byl Lopatský zajat o umučen ve vězení. (52)

Z těchto neutěšných poměrů strana novoutrakvistická a bratrská se chránila před nástrahami Paškovými a jeho přívrženců, usilovala o povznesení královské vlády, odpírala poslušnost zemským úředníkům a pomáhala vypovězeným měšťanům. Opakované pronásledování se začalo setkávat s odporem obyvatel, kteří viděli a obdivovali zbožnost odsouzených cestou k exekuci i v utrpení. (52)

Bohumil Houser pokračuje ve své literární, jogické a vzdělávací činnosti a své básně, články a feuilletony uveřejňuje v různých časopisech a připravil jejich souhrnné vydání v knize

s názvem „SNY NEPROBUZENÉHO“.

Knihla vyšla v roce 1999 vlastním nákladem autora za redakce Mgr. Jany Konířové. Obálku vytvořila z materiálů dodaných autorem Hana Hladilová, sazbu provedl Jiří Procházka - JPA, 1.vydání 1999 ISBN 80-238-4359-1.

Je k dostání na shromážděních českých unitářů v Brně, Radnická 4 každý pátek od 16,45 do 18,45 a u některých knihkupců. Na shromáždění dostanete knihu se slevou.

Miloš Mikota:

Z HISTORIE UNITÁŘSTVÍ

V minulé kapitole jsme se zmínili o písni, kterou bratr Dr. Norbert F. Čapek složil pro bratra Dr. Hašpla. Ta píseň se jmenuje **M ů j B ů h a z n í** takto: **Mé víry základ jediný pro Žití klid i ruch,**

pro všechny ducha hostiny, je Otec všech, můj Bůh.
Zřím každým žtrem nový div, červánky smělých tuch,
záblesky z ducha slunných niv, tu při práci můj Bůh.
Ve věčném věků orloji můj vkreslen žití kruh,
nad všemi smysli závoji díl jeho Pán, můj Bůh.
Tam, kudy kráčel lidstva květ, můj upnut zrak i sluch,
žil směle třeba ohněm bčd, žich silou byl můj Bůh.
Je světem mým, je silou mou, v Něm spočinul můj duch.
Mám cestu krásnou před sebou, mým přítelem můj Bůh.

Melodie k této písni pochází z roku 1875 od Johna Bacchuse Dykese. Ve zpěvníku z roku 1950 je na straně 90.

Snad právě tato píseň ovlivnila bratra Dr. Hašpla k napsání hluboce pročitěné přednášky „Bůh a člověk“, která byla otištěna v březnu 1941. Nikdo z nás netušil, že právě koncem tohoto měsíce bude bratr Dr. Čapek zatčen a odvečen gestapem do Pečkárny, později do Drážďan a nakonec do koncentračního tábora v Dachau. Kdo navštívil tento koncentrační tábor, respektive jeho poválečný zbytek a pietní muzeum, se mohl přesvědčit, že zde v jedné vitrině je i pamětní deska věnovaná Dr. Norbertu F. Čápkovi, zakladateli českého unitářství.

Brzy po tom, co byl br. Dr. N. F. Čapek zatčen a odvečen gestapem, požádal mne bratr Dr. Hašpl, abych vstoupil do služeb NSČU a stal se jeho asistentem. Pracoval jsem v té době u firmy Industra a. s. pro obráběcí nástroje a měřidla jako cizojazyčný korespondent a bylo mi právě nabídnuto místo vedoucího kanceláře. Dlouho jsem se nerozmýšlel, nabídku ing. Jiřího Outraty, prokuristy firmy Industra, jsem nepřijal, přijal jsem nabídku bratra Dr. Hašpla a vstoupil do služeb NSČU. Mým prvním nadřízeným v kanceláři ústředí NSČU byl br. Václav Rubeš, který byl velmi pečlivým pracovníkem i laickým kazatelem (později jmenován duchovním) a mnohému mne naučil co se týkalo kancelářských prací. Od září toho roku jsem také vyučoval unitářskému náboženství na nižších středních školách, na vyšších vyučovala sestra Rev. Bohdanka Hašplová a na gymnaziu br. Dr. Jaroslav Štíma. Brzy mne br. Dr. Hašpl posílal vykonávat pohřební obřady do míst mimo Prahu. Byla to pochopitelně rozloučení na hřbitovech. Nezapomenu na pohřeb čs. důstojníka, který se raději zastřelil, když pro něho přišlo gestapo. Byly to smutné dny, vždyť byla válka. Nejsmutnějším okamžikem pro mne jako vedoucího unitářské mládeže byla nešťastná událost, když se v červnu roku

1943 v řece Berounce utopil jeden z nejtalentovanějších členů MČU bratr Václav Veselý, kterému nebylo ještě 17 let. Napsal však řadu básní i divadelní hry a jako účastník unitářského semináře měl mít v letním období přednášku na téma „Síla klidu“. Rozloučili jsme se s ním ve strašnickém krematoriu a mladý sochař bratr Bedřich Kloužek, také člen MČU, vytvořil zdařilou bustu bratra Veselého. Později také vytvořil bustu bratra Dr.N.F.Čapka.

Květinová slavnost v roce 1943 se konala 6.června a řídili ji společně bratr a sestra Hašploví. Návštěva byla hojná, a to nejen z Prahy, ale i z jiných měst republiky (tehdy Protektorátu). Následujícího roku se konala Květinová slavnost 25.června, kterou opět vedli manželé Hašploví a měla bohatý kulturní program, ve kterém dominoval Pěvecký sbor NSČU posílený pěveckými tělesy „Foerster“ a „Farský“. Dopoledne se zároveň se slavností dospělých konala v malém sále (zvaném později Čapkův sál) květinová slavnost dětí Nedělní školy, kterou podle článku bratra Stahla v Cestách a cílech „vedli sestra A.Sluková a br.M. Mikota. Přítomno bylo víc jak sto dětí.“ Odpoledne se pak konalo v ústředí NSČU setkání s mimopražskými členy. Pokud vím a pamatuji se, konaly se Květinové slavnosti v tom roce i v Brně a v Plzni. V Brně byli bratři Hašpl a Šíma, v Plzni sestry Hašplová a Sluková.

Prvních Květinových slavností po skončení války jak v Praze, tak i v Brně jsem se zúčastnil aktivně ve spolupráci s dalšími duchovními. Do Prahy do Smetanovy síně obecního domu jsem přivedl členky naší brněnské unitářské mládeže v národních krojích. Dívky i hoši z MČU pak podávali účastníkům slavnosti květiny. Pro zajímavost ještě uvádím, že odpolední besedy v Unitarii se zúčastnili členové nejen z Brna a z Plzně, ale také z Přerova, Pardubic, Libic n.C., Sobotky, Jičína, Police n.M., Loun, Kladna, Slaného, Velvar, Příbrami a Březových hor.

Květinová slavnost v Brně se konala 10.6.1945 ve velkém sále Besedního domu a jako v Praze, i zde byla mládež v národních krojích a obstarávala všechny pomocné práce při organizaci slavnosti. Předseda brněnské obce br.Julius Ventruba zorganizoval hudební pořad a přítomný br.Dr.Hašpl, který měl hlavní proslov, byl překvapen tak hojnou návštěvou, jakou v Brně ještě nezažil. Časopis CaC uvedl, že tam bylo víc jak 400 účastníků. Báseň bratra Dr.Čapka o květinách přednesla sestra Kája Minstrová (nyní Müllerová). Slavnost byla zakončena meditací bratra Hašpla a státními a spojeneckými hymnami.

V téže roce oznamují Cesty a cíle, že br.Miloš Mikota byl ordinován bratrem Dr.Hašplem na duchovního jako pátý v pořadí dosud ordinovaných duchovních NSČU. (První čtyři byli: Dr.N.F.Čapek, Dr.Karel Hašpl, sestra Bohdanka Hašplová a Dr.Jaroslav Šíma.)

Kahlil Gibran (Chálil Džibrán)

JEŽÍŠ - SYN ČLOVĚKA

Kahlil Gibran, známý autor knížky PROROK, která se opět objevuje na našem knižním trhu, se narodil roku 1883 v Bšerri v Libanonu v rodině maronitských křesťanů. Jako student se zapojil do boje za osvobození své vlasti. V Paříži studoval malířství, když byl nucen odejít z domova do vyhnanství. V roce 1910 se natrvalo usadil v New Yorku, kde žil až do své smrti v roce 1931. Kromě „Proroka“ napsal ještě řadu dalších knih. K neznámějším patří

„JEŽÍŠ - SYN ČLOVĚKA“.

Z této knihy uvádíme kapitolu nazvanou „Anna, matka Mariina“, ve které babička vzpomíná na svého vnuka. Překlad knihy pořídil bratr Josef Šimák, svého času předseda pražského správního sboru (v roce 1971) a věnoval jej všem obcím NSČU.

JEŽÍŠ, syn mé dcery, se narodil zde v Nazaretu, v měsíci lednu. V noci, kdy se narodil, nás navštívili muži z východu. Byli to Peršané, kteří přišli do Estrelonu s karavanami Midianitů na cestě do Egypta. A poněvadž nenašli pokoje v hostinci, hledali ubytování v našem domě. A já jsem je uvítala a řekla:

„Moje dcera dnes večer porodila syna. Jistě prominete, nebudu-li vám moci posloužit, jak se sluší na hostitelku.“

Poděkovali mi, že jsem jim poskytla přístřeší a po večeři mi řekli: „Rádi bychom se podívali na novorozeného.“

Inu, syn Mariin byl hezký na pohled a ona též byla půvabná. Když Peršané uviděli Marii a děťátko, vzali ze svých vaků zlato, stříbro a myrhu a kadidlo a položili to vše k nohám dítěte.

Pak padli na zem a modlili se cizím jazykem, kterému jsme nerozuměli.

A když jsem je vedla do ložnice pro ně připravené, šli jako v posvátné bázni z toho, co viděli.

Když nastalo ráno, opustili nás a vydali se na cestu do Egypta. Avšak při loučení se mnou mluvili a řekli: „To dítě je

jenom den staré, přesto jsme viděli světlo našeho Boha v jeho očích a úsměv našeho Boha na jeho rtech.“

A když to řekli, nasedli na velbloudy a my jsme je více nespatriili.

Marie se nezdála mít tak velkou radost ze svého prvorozeného, jako byla velmi udivena a překvapena.

Dívala se dlouze na své děťátko a pak obracela tvář k oknu a zírala do daleka na oblohu jako by měla vidění.

A mezi jejím a mým srdcem bylo údolí.

A dítě vyrůstalo v těle i na duchu a bylo jiné než ostatní děti. Bylo těžko zvládnutelné a já jsem nemohla na něj vztáhnout ruku.

Byl ale milován všemi v Nazaretu a ve svém srdci jsem věděla proč.

Často vzal jídlo a dal je kolemjdoucímu, který měl hlad. A obyčejně dával ostatním dětem sladkosti, které jsem mu já dávala, ještě dříve než je sám ochutnal.

Lezl po stromech v ovocné zahradě, aby natrhal ovoce, ale nikdy je nesnědl sám. A běhával s ostatními chlanci a někdy, poněvadž měl rychlejší nohy, zpomaloval běh tak, aby oni doběhli do cíle dříve než on. A často, když jsem ho vedla na lůžko, říkával: „Řekni matce a ostatním, že jen mé tělo bude spát. Má mysl bude s nimi, až jejich mysl dostihne mé ráno.“

A mnoho jiných podivných slov říkával, když byl chlapcem, avšak já už jsem stará, abych si to vše pamatovala.

A teď mi říkají, že už ho nevidím. Leč, jak mám věřit tomu, co říkají? Stále slyším jeho smích a zvuky jeho pobíhání po domě. A kdykoli líbám na tvář svou dceru, jeho vůně se navrací do mého srdce a jeho tělo vyplňuje mou náruč.

Není-liž to však divné, že má dcera sama o svém prvorozeném nemluví?

Někdy se mi zdá, že má touha po něm je větší než její.

Možná, že ví, co já nevím.

Miloš Mikota:

UMĚNÍ DÁVAT

Připomeňme si vzácná slova
z Gibranova PROROKA:

„Dáváte jen málo, dáváte-li ze svých statku.
Jenom kdo dává ze sebe, ten opravdu dává.“

Ne každý člověk chápe moudrá slova perského mudrce. Nám však jsou velmi blízká a vyjadřují to, co mnohdy pouze intuitivně cítíme. A cítíme to zejména v době předvánoční, a pochopitelně i v době před dnem svatého Mikuláše.

Tato promluva je tak trochu součástí širšího cyklu úvah o umění žít radostně a šťastně.

Víte, žádný člověk nemůže žít radostně a šťastně zcela sám a jenom sám pro sebe. Musí žít buď pro někoho nebo pro něco, pro nějakou vyšší ideu. Jsou pochopitelně i výjimky ve vyrovnané mysli poustevníka nebo mnicha, ale to je něco docela jiného než být v tomto kontradiktním světě sám sebou, žít radostně a šťastně a ještě z té své radosti a štěstí umět rozdávat.

Proto tedy nezáleží tak na tom, co dáváme, ale jak to dáváme.

Po válce jsem slyšel tento pravdivý příběh z terezínského gheta. Koncem války přišla do Terezína Mezinárodní komise červeného kříže, aby se přesvědčila jak zde Židé žijí a jak se s nimi zachází. Nacističtí správci terezínského gheta byli o této návštěvě předem informováni a tak se-na ni připravili tak, aby to na komisi udělalo dojem.

SS-man, který zástupce Mezinárodního červeného kříže provázal a chtěl na ně udělat dojem, rozdával dětem bonbony a čokoládu. Najednou se však stalo něco neočekávaného. Jedna

malá holčička nabízenou čokoládu odmítla dětsky nevinnými slovy: „Já neci, ty nás biješ“. (co se stalo po odchodu komise MČK, si jistě domyslíte).

Vzpomněl jsem si však na jiný příklad o dávání, který nám vyprávěl br.Dr.Norbert Čapek, když jsem ještě chodil do Nedělní školy. Bylo to před Mikulášem jako dnes. Tak si to také poslechněte.

Jakýsi bohatý, ale lakomý člověk slyšel vyprávět svého známého, jakou prožívá každoročně radost, když před Mikulášem nakoupí plnou velkou tašku jablek a ořechů a pak je rozdává dětem v chudé čtvrti.

Lakomec mu záviděl a chtěl také prožít takový radostný zážitek. Dávno před Mikulášem hledal kde mají nejlacinější jablka a ořechy a ty když kupoval, ještě smlouval a rozčiloval se, jak je to drahé.

Když přišel čas nadílky, šel do té chudé čtvrti svého města, kde bydlel. Po cestě potkal člověka, který mu dlužil určitou částku peněz a tak se rozčilil, že mu ji ještě nesplatil. Takto nahněvaný přišel k místu, kde si chudé děti hrály. Začal jim ukazovat ořechy a jablka, ale ony se lekly, že je chce někam lákat a ublížit jim. Tak tedy utekly.

U další skupinky dětí se mu podařilo ty ošklivé ořechy a jablka rozdat, ale žádný pocit radosti se nedostavil. Tak si ulevil slovy: „Já nechápu, jak někoho může těšit něco rozdávát, já v tom žádné potěšení nenacházím.“

Kahlil Gibran to ve své stati o dávání naznačil. Ať bychom dělali cokoli, tedy i to dávání, jen a jen pro vlastní požitek, pak bychom se již předem připravili o radost, kterou z toho můžeme mít, jestliže to děláme proto, abychom tomu druhému pomohli, a hlavně, abychom jemu /nebo jí/ udělali radost.

Musíme mít na zřeteli toho druhého a nikoli sebe. Za své rady, a stejně tak i za své dobré skutky, nesmíme očekávat uznání, ani zisk, ani nějaký prospěch.

A to je právě to, co v různých obměnách nalézáme v bibli, zejména v kázání na hoře a stejně tak i v Bhagavadgítě:

„Než také tyto skutky žádoucí jen bez žádosti po zásluze a zisku buďte konány, to věz, ó Partho, toť mé pravé mínění,“ říká Ardžunovi Krišna. A dále:

„Pravdou je, že bytost v těle nemůže se plně zřici čimnosti, leč jenom ten, kdo zisku zřiká se, ten jedná správně.“

Nikdo z nás nemůže plně žít, aniž by někdy něco nedával. Dávání je prostě součástí toho našeho, plného, celistvého života. Protože i my jsme byli obdarováni, protože i my jsme přijímali dary, je na nás, abychom i my je také dávali.

Ovšem, dary mohou být různé, od nepatrných, skromných dárečků k Mikuláši až po drahocenné dary svatební, které obyčejně dávají rodiče svým dorostlým dětem.

Ale vedle těchto hmotných darů, existují dary jiné, vyšší, kvalitnější. Apoštol Pavel ve 13.kapitole listu ke Korintským praví: „Usilujte o dary stále vyšší... usilujte o lásku z duchovních darů!“

Co nám napovídá apoštol Pavel?

Dary mohou být různé, ale jenom některé mají cenu v našem životě. To jsou ty, které jsou dávány ze srdce, z lásky, s porozuměním, bez postranní myšlenky na vlastní prospěch.

Na opačném pólu stojí dary, které můžeme charakterizovat jako úplatky. Téměř denně o tom čteme v novinách. Dokonce i sponzorské dary politickým stranám jsou chápány jako úplatky.

Ale i Boha se snaží někteří lidé uplácat, což bylo ostatně i v minulosti projevem nižšího náboženství. Naopak v jedné naší písni se zpívá (str.26):

Chrámu si nežádám, kde božstvo trůní,
k oltářům nenostím kadidla vůni.
Všade Tě, Bože můj, tuším a vnímám,
Tebou jsa opojen, v písni Tě vzývám.

A hned další píseň na str.27 říká, čeho bychom si měli žádat:

víc zbožnosti, víc božského klidu, víc čistoty srdce,
víc soucitů a něhy, více světla poznání a být naprosto bez
sobectví.

Jedině takto když dáváme, má naše dávání nějaký smysl.

Vzpomeňme jen na Ježíšovo podobenství o vdovině groši, o
farizeovi a celníkovi, o boháči a Lazarovi a konečně i o
milosrdném Samařanu (Samaritánovi).

Kdo z mála dává, jakoby dával všechno. Porozhlédněme se v
duchu po svém bytěstě, po svých poličkách či vitrinách. Které z
těch drobných dáreků jsou vám nejmilejší? Jistěže ty, které vám
byly darovány s láskou, připomínají vám milého dárce -
maminku, tatínka, dědečka či babičku, přítele, přítelkyni,
vnouče, no, zkrátka někoho, kdo vás měl nebo má rád.

Dnes již děti dost brzy vědí, že ty dárky od Mikuláše nebo
ony dárky pod stromečkem, které pro ty opravdu nejmenší „nosí
Ježíšek“ ve skutečnosti jsou od rodičů či starších sourozenců.
Ale nebylo tomu tak vždycky.

Slyšel jsem takovýto příběh z doby, kdy ještě v Evropě zuřila
válka. Malý Petříček si přál pod stromeček vláček s kolejkama.
Ale rodiče jej nemohli sehnat, dostali jenom vláček dřevěný bez
kolejí. Petříček byl zklamán, protože věřil, že Ježíšek v nebi má
všechno, co si jen dítě může přát. Nakonec rodiče Petříčkovi
řekli pravdu. Bylo tu zklamání, ještě trochu slziček, ale pak si
Petříček otřel oči a dívá se jaksi nově na všechny ty dárky. Byla
tu i obrázková knížka-leporello, dřevěná stavebnice a několik
duhově zbarvených kuliček, které si tolik přál, aby mohl s
kamarádem Milanem „hrát o kuličky, cvrkat s nimi do důlku.“

Ta nepatrná chvílka, než se to všechno v Petříkově hlavičce
srovnalo, zdála se rodičům věčností. Náhle se Petřík rozběhl,
zatahal mámu a tátu za ruku a když byl vyzdvižen do výše, dal
každému rodiči pěknou dětskou pusou. A bylo to. Ano, to bylo.

Ale dnes už je vše poněkud jiné a spíše by se měli rodiče
brzdit v dávání dětem tak velkého množství těch
nejmodernějších dáreků. Někdy opravdu méně znamená více.

ZÁSADY POKROKOVÉHO ČLOVĚKA

Za první republiky byli někteří pozdější unitáři členy OBCE NOVÉHO LIDU. Časopis NOVÝ
LID byl založen a vydáván v Brně. Od roku 1903 vycházel pod názvem RUCH až do roku 1909.
Do obou časopisů přispíval i br. Dr. N. F. Čapek. Rada unitářů, včetně mého otce, tento časopis
odebírala. O tom, že Nový lid vzdělával budoucí unitáře, svědčí toto

DESÁTERO OBCE NOVÉHO LIDU:

1. Při všem myšlení a konání užívej svého ROZUMU:
rozeznávej dobré od zlého, užitečné od škodlivého, pravdu od lži, potřebné od
nepotřebného; poznáš-li co lepší a co pravdivé, toho se drž. Miluj pravdu,
dobro a krásno, je haj a šíř.
2. Vyvoliv si užitečné povolání, zdokonal se v něm jak nejlépe dovedeš, volného
času užíj k obohacení ducha, poznání přírody a světa. Žij střídavě, neotravuj
se lihovinami a kouřením a zachováš si zdraví. Nemrhej časem, energií,
získaným majetkem.
3. Pamatuj, že získaného majetku jsi jen dočasným správcem. Nic jsi na svět
nepřinesl, nic z něho neodneseš - toť majetek národa, lidstva. Majetek, jak
hmotný, tak i duševní, používej k šíření dobra, k pomoci slabým a k
povznesení a zkrášlení vlasti.
4. Nespolehej se na cizí pomoc, ale hleď si sám pomoci. Tak se naučíš vítězit,
otuzíš svaly i vůli, pocítíš větší radost ze života.
5. Žiješ ve věčnosti - jsi dědicem ohromného počtu předků různého způsobu
života. Dědiš jejich vady i přednosti, jsi článkem, spojujícím minulost s
budoucností, na tobě záleží, jaké bude tvé potomstvo. Věř si každý, co si
vybereš, jen pravdivě a správně podle uznaných zásad žij, neboť **nezáleží na
tom v co věříš, ale jak žiješ!**
6. Neukazuj na chyby druhých, neraduj se z nich a nechtěj jimi zakrývat chyby
své. Odpouštěj! Tak někdy nejvíce pokoříš svého odpůrce. Kritizuj jen tehdy
přísně, dovedeš-li sám lépe věc vykonati a prospěti tak celku.
7. Obnovuj se každým dnem znovu a znovu, načerpej nové síly a radostně tvoř,
ať každé dílo tvé nese známku vývoje k lepšímu, dokonalejšímu. Svě vůle
buď pánem, probuzeného a čistého svědomí sluhou. Nový život začni ihned;
odložíš-li to na zítřek, nebude to již nikdy.
8. Vesele dívej se do světa a šíř všude radost. Vlídne slovo, laskavý pohled,
upřímný ruky stisk a soucit s trpícími změni tvé okolí k dobrému. Věř, že
kde se dobro seje, není možno, aby vzklíčilo zlo a bolest.
9. Popřej každému obživy, místa a všeho, čehož ke svému rozvoji potřebuje;
není nic horšího nad sobectví, které zabírá druhým místa a darů země.
10. Usiluj vždy o JEDNOTU lidí, neboť vše co působí k sjednocení lidí, je
štěstím a krásou.

Z a č n i u s e b e !

ZAMYŠLENÍ KE KONCI ROKU 1999

Je v oběti pravda, je v ní Tvůrčí um,
jen obětí branou je vstup k Nebesům.
Co bych mohl dáti - jen to zovu svým,
bez oběti láska je pára a dým.

S.J.Bělohradský

Až na sklonku dne stane u tvých dveří smrt, jaké bohatství jí nabídneš?
Podám jí plný svůj život, nenechám jí odejít s prázdnou až stane u mých dveří.
Všechny noci podzimu a jar, všechny večery lily svou šťávu do poháru mého
života, mé srdce se pod dotekem světel a stínů, radostí a žalů naplnilo mnoha
plody a květy.

Všechno bohatství, jež jsem tak nastřádal, všechny zásoby, jež jsem tak dlouho
shromazďoval, to vše nabídnu smrti, až stane u mých dveří.

Rabindranath Thákur

Je mnoho lidí, kteří pro svůj prospěch a bohatství jednají agresivně a dopouštějí se
zločinů. Narodili jsme se do století, v němž proběhly dvě světové války, do století
plného nejstrašnějších démonických bytostí, které z touhy po moci ve válečných
požárech a genocidách nechaly za sebou miliony mrtvých, řeky krve a urpení.
Moderní věda jim dala k dispozici zbraně hromadného ničení - chemické, biologické
a jaderné, jejichž použití by znamenalo konec lidské společnosti na této planetě. Jsou
to šílení derviši, kteří v permanentním záchvatu autogenní agresivní sugesce ve svém
démonickém tanci stanuli s hořícími pochodněmi ve vratech továrny, kde se vyrábí
dynamit.

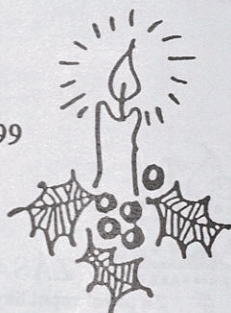
Ó Nejvyšší!

Z nehlubšího nitra své duše k Tobě volám: zahub všechny satanské bytosti,
které mají svaté úsilí o přátelskou spolupráci mezi národy! Ať zahynou a zmizí
z povrchu této krásné modré planety, kterou po tolik století zamořovaly jedem
své nenávisti a zločinů. Neboť všichni, kdož jsou připraveni být služebníky
Tvými, ve znamení Lásky jdou celou Zemí člověka, pokorně se sklánějící ve
posvátném úžasu nad zázrakem tvarů, barev, tónů a vůní, kterými nás
obklopuješ.

Z hloubi svých srdcí Tě prosíme, Otče náš, věčný prameni krásy a dobra,
zachraň trýzněnou a trpící modrou planetu, Matku naši, Zemi krásnou, Zemi
milovanou

Zachraň ji probuzením člověka k jeho pravému lidství!

Zaslal br. Jindřich Lorenz

ČTENÁŘI NÁM PÍŠÍ..

DOBŘÁ VĚC SE PODAŘILA aneb
Vítězství pod Špilberkem.

Práce na úpravě terénu před lékařskou fakultou v Brně, na
Komenského náměstí byly v minulém měsíci již zahájeny. Vítězně
tedy skončil osm let trvajících zápas s brněnskou radnicí, když
teprve „v hodině dvanácté“ na jaře t.r. Rada města Brna rozhodla,
že tři a půl metru vysoká socha T. G. Masaryka bude dne
7.3.2000, v den 150. výročí narození TGM, slavnostně odhalena.
Její zraky budou směřovat k protější budově, v níž mladý Tomáš
jako gymnazista denně působil po tři roky. (V letech 1865-1869).

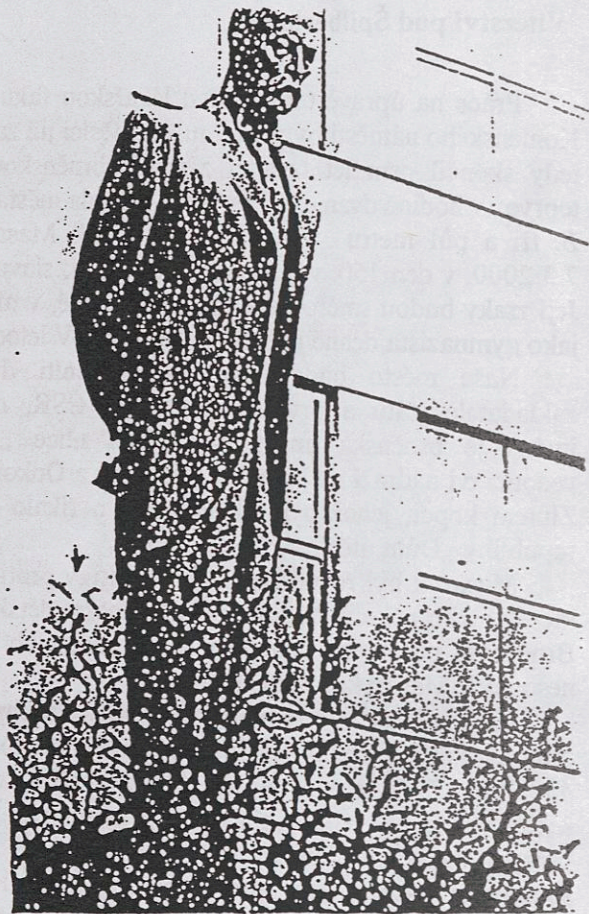
Naše město bude tedy konečně mít důstojnou sochu
zakladatele státu a prvního prezidenta ČSR, nositelkou jehož
jména je brněnská univerzita, hlavní ulice „Zlatého kříže“,
vedoucí od nádraží na Náměstí Svobody, a Onkologický ústav na
Žlutém kopci, jehož byl zakladatelem a říkalo se mu za první
republiky „Dům útěchy“.

Masaryk byl rovněž zakladatelem Ligy proti tuberkulóze, ke
které patřilo několik budov v areálu dnešní dětské nemocnice. V
Brně byla postavena také celá řada moderních školních budov,
nesoucích Masarykovo jméno.

Celkové náklady na realizaci bronzové sochy TGM jsou dva
miliony, když sbírka brněnských občanů na tento pomník vynesla
430.000 Kč. Toto krásné dílo akademického sochaře Vincence
Makovského (viz jeho vyobrazení) je symbolem úcty a vděčnosti
brňanů velkému humanistovi a bojovníku za přátelskou
spolupráci mezi národy, přesvědčenému unitáři s mimořádným
vzděláním, ovládajícím všechny světové jazyky, jedné z
největších osobností dějin českého národa, o němž Paul Brunton
při svém pobytu v Praze v roce 1935 prohlásil: „Máte v čele
svého státu velkého jogína.“

Dobrá věc se podařila!

Jindřich Lorenz

Socha TGM V Bystřici n. Pernštejnem od akad. sochaře Vincence Makovského byla ze všech, co jich bylo vytvořeno, označena odborníky za výtvěrně nejhodnotnější. Proto Gremium pro postavení pomníku TGM při Masarykově společnosti se rozhodlo, že právě tato socha bude realizována v Brně.

Zaslal Jindřich Lorenz

VÁNOČNÍ PŘEDSEVZETÍ A MEDITACE

Je doba vánoční. V té době, v ovzduší vůně, radostí a krásy kol vánočního stromu, symbolu zrození božského člověka, posla všelidské lásky, pravdy a spravedlnosti, probouzí se v nás lepší člověk. Jsme přístupnější lásce, obětavosti a štědrosti a to nás vzájemně sblíží.

Nejdůležitější je, aby si všichni lidé na světě uvědomili, že všichni jsme na jedné lodi plující vesmírem a že je třeba nasadit všechny síly k tomu, abychom tuto naši loď všemožně chránili před ztroskotáním v hlubinách vesmírného moře.

Věčný a věčně svěží prameni života,

B o ž e n á š !

Tušíme Tě v bezpočtu projevů v přírodě i ve výtvořech lidského ducha i rukou, všude tam, kde je láska a nadšení, radost a chuť k práci.

Hýříš barvami a tvary, jásáš slunečnými paprsky, slyšíme Tě znít v kouzelném rytmu písní a hudby, je Tě vidět i na tváři smějícího se dítěte.

Nejblíže jsme však Tobě, ponoříme-li se na chvíli do ticha své duše, kde můžeme s Tebou hovořit a přijmout od Tebe posilu k práci a odvahu k překonávání těžkostí a strastí života.

Proto chceme častěji otvírat své nitro Tvému oblažujícímu vlivu.

Kéž Tvá radost se nepřestává vlévat v srdce naše a osvěžovat naši duši.

Kéž se v nás ještě více rozhoří plamen nadšení k spoluvytváření podmínek života všeho lidstva na této Zemi.

Tak se staň!

Napsal br. Rev. Václav Rubeš (Z archivu)

Vážení čtenáři,
členové a přátelé brněnských unitářů,

Vám všem, kteří jste odebírali naše časopisy v minulosti, ale i Vám, které chceme získat za předplatitele nového POUTNÍKA, který bude nyní vycházet každý měsíc, posíláme srdečný vánoční pozdrav.

Především chceme poděkovat všem předplatitelům, kteří nám zaslali svůj dobrovolně zvýšený příspěvek na úhradu potřebných materiálů k vytištění časopisu, programů, pozvánek, plakátů a korespondence. Moc jste nám pomohli, neboť brněnská obec unitářů nedostává žádnou peněžní dotaci od státu ani od ústředních orgánů náboženské společnosti.

Pokud se nerozhodnete pro celoroční předplatné na rok 2000, které činí Kč 180,- (možno uhradit na dvakrát po Kč 90,-) při zaslání poštou a Kč 100,- při osobním převzetí na shromáždění, byli bychom vděční za jakýkoli dobrovolný příspěvek na tisk a propagaci unitářských shromáždění a seminářů.

Pro své členy a přátele tiskneme některé duchovní promluvy jako na př. přednášky bratra Dr.B.Houšera: **STÁRÍ BEZ UTRPENÍ, CESTA DO PEKINGU, LÉČBA KOSMICKOU ENERGIÍ - ČTYŘI ZASVĚCENÍ DO REIKY, O MEDITATIVNÍM ŽIVOTĚ, VERŠE NA ČTYŘI ŽIVLY, JEŽÍŠ A BUDDHA. VĚDA O DECHU** a další. Bratr Rev.Mikota rozmnožil svou přednášku **TAJEMSTVÍ A KLETBA TIBETU** a rozšířil ji o mapy a obrázky. Rovněž promluva o malíři Rerichovi obsahuje mapu a popis jeho cesty do Tibetu.

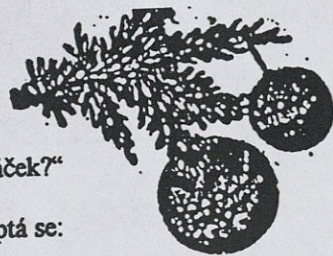
Rádi bychom rozmnožili také přednášky sestry Rev.J.Plotné, Dr.M.Škárové a prof. M. Šubartové a dalších přednášejících, kdybychom měli dostatečnou úhradu ke krytí nákladů na tisk.

Za Váš příspěvek a za předplatné Poutníka na rok 2000 předem děkujeme.

Děkujeme všem předplatitelům a příznivcům za pochopení naší současné ekonomické situace a přejeme jim aby jejich v á n o c e byly radostné, šťastné a požehnané.

Redakce časopisu POUTNÍK

Na lehčí notečku

„Jiříčku, to není hezké ukazovat na někoho prstem.“
„Ale, maminko, proč se tedy tomu prstu říká ukazováček?“

Malý hošík sedí u rodinného domku. Přichází pán a ptá se:

„Je tvůj otec doma?“

„Ano“ odpoví chlapec.

Pán zazvoní, ale nikdo mu neotevřívá.

„Tys mi přece řekl, že tvůj otec je doma, ale proč mi nikdo neotevřívá?“

„To nevím“, odpovídá chlapec, „protože my tu nebydlíme“

„Co děláš, Věruško?“

„Píšu Vlastíkovi.“

„Ale, vždyť ty neumíš přece psát...“

„To nevadí, on neumí číst.“

Učitel se snaží vysvětlit žákům, co je odpovědnost.

Na závěr se zeptá, kdo by mohl uvést nějaký konkrétní příklad.

Žáci dlouho mlčí, až se zvedne jedna ruka.

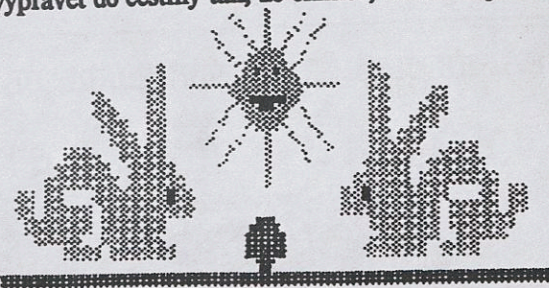
„No tak nám to pověz, Vonásku,“ řekne radostně učitel.

„To máte tak, pane učiteli, když se mi na kalhotkách utrhnou všechny knoflíky až na jeden, tak právě na něm spočívá celá odpovědnost.“

„Co vás stál nový klavír, pane Nováku, co jste koupil dceři k narozeninám?“

„Můj domácí klid.“

Americký voják stojí před katedrálou Notre Dame v Paříži. Vidí skvělý svatební průvod. I zeptá se kostelníka. (Pochopitelně anglicky). „Kdo je ten šťastný ženich?“ Kostelník odpoví: „Je ne sais pas“. Později vstoupí cizinec do katedrály a uvidí tam vystavenou rakev. I zeptá se znovu kostelníka, kdo že je to. Ten mu ale odpoví: „Je ne sais pas“. „Svatá dobrota, zvolá Američan, ten skutečně dlouho nevydržel.“ (Možno převyprávět do češtiny tak, že cizinec, nerozumějící česky, dostane odpověď: „Nevím“.)

OBEC UNITÁŘŮ V BRNĚ
PROGRAM NA MĚSÍC PROSTREČ

Shromáždění se konají v kinosále v Brně,
Radnická č. 4 Vstup do sálu v 16,45, konec
shromáždění v 18,45

3.12. Rev. Jarmila Plotěná - Miloš Strnad:
CESTA ČLOVĚKA KE SVĚTLU

10.12. Dr. Bohumil Houser:
SÍLA BDĚLÉ POZORNOSTI

17.12. Rev. Miloš Mikota:
NA PRAHU NOVÉHO TISÍCILETÍ
(Rosikruciánské osvícení a naše budoucnost)

SEMINÁŘE sestry Rev. J. Plotěné budou
oznamovány na shromážděních.

VŠEM NAŠIM ČLEŇM A PŘÁTELŇM PŘEJEME
POŽEHŇANÉ VÁNOCE!

